

Aan deze vormen der practijk moet wel alle aandacht besteed worden, indien men zich zet tot het ontwerpen van een nieuwe regeling van de overeenkomst van levensverzekering.

Indien wij dus ten aanzien van de levensverzekering thans en de Gereformeerde beginselen en de gewoonte aan een kort onderzoek onderworpen hebben, is het moment gekomen, waarop een keuze gedaan moet worden ten aanzien van de wenschelijkheid van het toekomstige karakter van de overeenkomst van levensverzekering ¹⁾.

Zonder aarzeling wordt dan gaarne voor de nieuwe wet afstand gedaan van het tweezijdig karakter dezer overeenkomst.

Ons grootste bezwaar gaat uit tegen de heerschende discrepantie tusschen wet, zooals in de jurisprudentie van den Hoogen Raad geïnterpreteerd, en de gewoonte. De wensch der maatschappijen, welke wensch wordt verwezenlijkt in de practijk, is, dat de overeenkomsten van levensverzekering geen tweezijdig karakter dragen, dat dus de premies niet opvorderbaar zijn. Van de consequenties van de leer van den Hoogen Raad bevrijdt men zich door een die leer omzeilende redactie der overeenkomsten van levensverzekering.

Inplaats van opvorderbaarheid der premies wordt b.v. gestipuleerd, dat bij staking van de betaling der premie de polis afgekocht kan worden of premievrij gemaakt.

Nu wordt van de zijde van de voorstanders van het tweezijdig karakter van de overeenkomst van levensverzekering opgemerkt, dat er nog genoeg maatschappijen zijn, die de premie *wel* opvorderbaar verklaren. Daar statistisch materiaal ontbreekt, moeten wij op goed vertrouwen gelooven, wat de mannen van de practijk ons mededeelen, nl. dat verreweg het grootste gedeelte van de polissen het éénzijdig

¹⁾ Vgl. MOLENGRAAFF, Leidraad II, blz. 926; WICHERS, a.w. blz. 170 vv., beide met literatuuropgaven.